
Tar Károly versei**Tavaszi**

Még egy tavasz süt szemembe
s virágkelyheikben
jövömet nyitogatja
három unokám.
Kék az ég és melle kék
még minden szépségnek.
Anyanyelvemet vasárnaponként
nagyapanyelvként tovább adom.
Kék a magasság és a svéd mélység.
A karbantartók örökéletre rendezik
garzonom és maradék gondjaim.

Barátság

Figyelj!
A tükörben, amit eléd tartok
nem magad látod, hanem
az általam apró életfancsikából
hirtelen összerakott
magad,
amely jobbnak vagy kevesebbnek
mutat,
de valóságosabb minden
szembenézésedkor látott
aranyozott képpel,
mert barátaid tükrében mutatkozó
egymásra rakott képed
a te igazi arcod.
Nem lehetsz több annál,
amit mi beléd látunk magunkból.
Látod?!
Ez a szép...
Magányod kérge alatt könyökölve,
magamról feledkezve,
magamnál inkább
vigyázok reád.

Táv szerelemben

Sokat nem kerteltem,
amikor udvaroltam
Most villámlevelezem,
s tőled távolodtam.

Rámenősen virgonc voltam
szerteszét szerelmeskedtem,
most nyakig elektronikákban
virtuális-csókos lettem

Szerelem

Tekinteted kandallójának fényében
látom hiányzó felem.
Tükörképzetem melleinek gyümölcsös az illata.
Kristályokká szépült nők sorából,
karátok csiszolt tükréből
lépsz elém, olykor kéretlenül.
Meztelenségeddel cirógatod
múltban tékozolt éveim.
Helyed használatlan pótszék,
vendég ott ritkán ült s tapsolt
a függönyön túl sziporkázó létre.
Egész csak képzeletemben voltam.
Ködökben húztam meg magam,
társtalan isten.
Sápadt villanás
rozoga gépkocsim piszkos szélvédőjén.

Megszámlált napjaink

Hajók siklanak a felhők között,
szárnyatlanul
akár a hétköznapi gondolatok.
Tele vagyunk megélhetési gondokkal.
Szemét mindenütt.
Régen, a tengert kémlelték
a vágyaktól roskadozó lelkek.
Messzire menni kívántak mindenkor.
Szemetes már minden tenger.
És sepregetnünk kell az egekben is.
Csak vágyaink nagyobbak gondjainknál.
Rendetlenülénk szüntelen.
Üres már nekünk minden.
Az Úr, az Úr, az Órák,
amelyek életre szólóan bennünk ketyegnek.
Nagymutatók kerengnek,
minden mánus mögénk mutat.
Kelyheit nyitja a szép.
Sorba állunk édeskés adagjaiért.
Magába süllyed és tágul minden nap.
Nem fontos meddig élünk.
V-alakban vonulunk változatlan,
gyorsulunk álmokanyarokban.
Magunkra utalva:
mi leszünk az álhatatlan csillagok.

Pucér élet

Ma újabb redőt
rakott arcomra
a leépülés.
Szoknya lesz belőlem,
amit egy alkalommal
leránt magáról
hűtlen szeretőm.